

Преюдициално запитване, отправено от des Bundesarbeitsgericht (Германия) на 19 ноември 2012 г. — Tefvik Isbir/DB Services GmbH

(Дело C-522/12)

(2013/C 32/06)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesarbeitsgericht

Страни в главното производство

Ищец: Tefvik Isbir

Ответник: DB Services GmbH

Преюдициални въпроси

1. Следва ли понятието „минимални ставки на заплащане“ в член 3, параграф 1, първа алинея, буква в) от Директива 96/71/ЕО ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че обозначава насрещната престация на работодателя за предоставяната от работника или служителя работна сила, която съгласно посочените в член 3, параграф 1, първо изречение от Директивата закони, подзаконови или административни разпоредби, или по силата на обявени за общоприложими колективни трудови договори, се възнагражда единствено и изцяло с предвидена в колективен трудов договор минимална заплата („предоставяне на работна сила в общия случай“), и поради тази причина от размера на дължимата от работодателя минимална заплата могат да бъдат приспадани единствено изплащаните от него суми, с които се възнагражда това предоставяне на работна сила в общия случай, като тези суми трябва да бъдат предоставени на разположение на работника или служителя най-късно до датата, на която се дължи трудовото възнаграждение за съответния период?
2. Следва ли понятието „минимални ставки на заплащане“ в член 3, параграф 1, първа алинея, буква в) от Директива 96/71/ЕО да се тълкува в смисъл, че не допуска съществуването на национални разпоредби или установени в практиката правила, според които заплащаните от даден работодател суми не следва да се разглеждат като компоненти на минималната заплата и следователно не следва да се зачитат за изпълнение на задължението за изплащане на съответната минимална заплата, когато работодателят изплаща тези суми въз основа на установено в колективен трудов договор задължение,
 - като съгласно волята на страните по колективния трудов договор и националния законодател тези суми са предназначени да съдействат за обособяването на вложения на работниците и служителите с инвестиционна цел, като с оглед на тази цел
 - месечните плащания от работодателя в полза на работника или служителя са с дългосрочен ефект, като например вноски към спестовен влог, вноски за строеж или закупуване на жилище или вноски към спестовна застраховка живот, и
 - изплащането им се поощрява с държавно подпомагане и данъчни облекчения, но

- работникът или служителът може да разполага с тези средства едва след изтичането на няколко години, като
- изплащаните суми са във фиксиран месечен размер, който зависи единствено от продължителността на работното време, но не и от размера на трудовото възнаграждение (т.нар. „vermögenswirksame Leistungen“, „възнаграждение за вложения на работниците и служителите с инвестиционна цел“)?

⁽¹⁾ Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 година относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ L 18, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 29).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Италия) на 19 ноември 2012 г. — Dirextra Alta Formazione S.r.l./ Regione Puglia

(Дело C-523/12)

(2013/C 32/07)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Страни в главното производство

Жалбоподател: Dirextra Alta Formazione S.r.l.

Ответник: Regione Puglia

Преюдициален въпрос

Съвместима ли е с член 56 и следв. и с член 101 и следв. (предишни членове 49 и следв., и 81 и следв.), както и с член 107 и следв. от Договора за функционирането на Европейския съюз (в редакцията, която е в сила от 1 декември 2009 г.), и с принципите на конкуренцията, на пропорционалност, на недопускане на дискриминация и на равно третиране, закрепени в посочените по-горе норми, както и във връзка с членове 9 и 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, с член 2 от допълнителния протокол към нея и с членове 11 и 14 от Хартата на основните права, разпоредба като съдържащата се в член 2, параграф 3 от Закон № 12/2009 на регион Пулия, която се прилага в регионален мащаб и въвежда ограничения за достъпа до пазара на някои специфични, предварително определени услуги за укрепване на образованието на местно ниво (за провеждането на магистърски програми след придобиване на бакалавърска степен), като въвежда условие за такъв достъп, изразяващо се единствено в изискване (за определен брой часове през необосновано дълъг период от време), избрано и формулирано произволно от гледна точка на разума на общностната мярка (подобряване на качеството на образованието, а оттам и подбор на субекти, притежаващи подходящи квалификации), което не се изменя в зависимост от конкретната продължителност на отделната услуга.